

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 51. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm1855.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dette Folk, som, skjøndt det i sine mest glimrende Dage kun var sine nærmeste Naboer bekjendt, dog er det mærkeligste af alle, nedstammede fra Sem, hvem allerede Noah i Aanden beskuede som Guds Udvalgte; men dog er Abraham at agte som dets egenlige Stammefader. I hans Tid, hardtad midt imellem Verdens Skabelse og Christi Fødsel, begyndte den sande Guds Kundskaab overalt at formørkes og forfalskes; da udkaldte Gud ham fra hans afgudiske Fædreland: Kaldæa, og bød ham omvandre i Kanaan, som engang skulde besiddes af hans Æt. Her omvankede den gudfrygtige Abraham, hvem 52 Jehovah kaldte sin Ven, hans Søn Isak og Sønesønnen Jakob eller Israel; men den Sidste fløttede under en Hungersnød til Ægypten, hvor en af hans Sønner: Josef, var blevet den Næste efter Kongen. Jakob døde, efterat have forudsagt sine 12 Sønner deres Afkoms Gemytter og Bopæle i det forjættede Land; og mindet prophetisk om Løven fra Juda, Slægtens forjættede Frelser; Josef døde ogsaa, Israeliterne opvoxde til et Folk, men nedsank i dyb Trældom, og det syndes, som Jehovah havde glemt sine Løfter. Dog, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud var trofast, og da Nøden var størst aabenbarede han sig i Midians Ørk for Moses, en landflygtig Israelit; men som ved Guds besynderlige Styrelse var blevet oplært i al Ægypternes Viisdom. Ham sendte Jehovah, udrustet med Kraft til at gjøre Underværker, til Ægyptens Pharao, for at skaffe Israels Børn fri Udgang; men denne undtes dem først, efterat Kongens Halstarrighed var tugtet ved forfærdelige Landeplager. Dog, selv efter Udgangen stædtes de i Vaande, da de pludselig saae sig indsluttede mellem det røde Hav og Pharaos Krigshær. Folket knurrede, Moses bad og Herren hjalp, Vandene maatte vige for den Almægtiges Ord, tørskoet vandrede Israel paa Havets Bund, men Pharao og hans Hær sank som Blye i de mægtige Vande. En Skystøtte som lyste om Natten veiledte Guds Folk, men for deres Gjenstridigheds Skyld maatte de 53 omvanke i Arabiens Ørk 40 Aar til den gamle Slægt var saa godt som uddød. I Ørken opholdtes de underlig ved Brød som Dug der faldt fra Oven, og Gud gav dem ved Moses ubrødelige Love, som Han Selv med Tordenrøst fra Sinai Bjerg gav et mageløst Vidnesbyrd. Til Offringer og anden Gudsdyrkelse bygdes Tabernakelet med Pagtens Ark efter en aabenbaret Lignelse, og til Helligdommens Tjenere, som Præster og Leviter, beskikkedes Levi Stamme, af hvilken og Moses med sin Broder Aron, den første Ypperste Præst var oprunden.